

Ἀπό τή μία κορυφή στήν ἄλλη

Ἀπό τίς νέες ἀγιοκατατάξεις εἶναι καί ἐκεῖνη τοῦ ἱερομονάχου π. Ἰερωνύμου Σιμωνοπετρίτου, ὁ ὁποῖος χρημάτισε ἡγούμενος τῆς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἀλλά τά περισσότερα ἔτη τά ἔζησε στήν Ἀνάληψι τοῦ Βύρωνος. Δημοσιεύουμε κείμενο τοῦ ἱεροκλήρυκος π. Δανιήλ Ἀεράκη, ἐπί τῆ βάσει παιδικῶν καί νεανικῶν του ἀναμνήσεων γιά τόν ὁσιακῆς βιοτῆς π. Ἰερώνυμο.

Η Μονή Σίμωνος Πέτρας στό ὄρος Ἄθως (Ἅγιον Ὄρος) ἐνώνει τή γῆ μέ τόν οὐρανό. Εἶναι ὁ οὐρανοξύστης τῶν θείων ἀναβάσεων. Μετέωρος, σάν νά μήν ἀγγιζῆ τή γῆ. Ὦντως στηριγμένη πάνω σ' ἓνα βράχο. Εἶναι ὁ **Βράχος** τῶν αἰώνων, τό θεμέλιο, πού ὑπογραμμίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Θεμέλιον ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρά τόν κείμενον, ὅς ἐστιν Ἰησοῦς Χριστός» (Α' Κορ. γ' 11).

Πατέρες ἅγιοι διῆλθαν ἀπό τά κελλιά τῆς Σιμωνόπετρας. Ἀκλόνητοι στήν πίστι, εὐχάριστοι στήν προσευχή, φλογεροί στήν ἀγάπη, θερμοί στό θεῖο ἔρωτα, ἥσυχτοι στό μοναχικό τους πάλαισμα. Δέν μπόρεσε νά τοὺς κλονίσῃ ὁ Σατανᾶς. «Τεθεμελίωτο γάρ ἐπί τήν πέτραν» (Ματθ. ζ' 25). Ἦσαν καί «τῆ ἀγάπη τεθεμελιωμένοι» (Γαλ. α' 23) καί «τῆ πίστει τεθεμελιωμένοι καί ἐδραῖοι (Ἐφεσ. γ' 17. Κολοσ. α' 29).

• Αὐτό δέν σημαίνει, ὅτι ὁ **ἄβατος** στίς γυναῖκες φιλήσυχος τόπος τοῦ Ὄρους, παύει νά εἶναι ἄβατος καί στό... Σατανᾶ! Πρίν ἀπό ἐνενηντα περίπου χρόνια «ἀδελφοί» ἐδίωξαν τό μεγάλο τους ἀδελφό, τόν ἡγούμενό τους. Συκοφάντησαν τόν τόσο πρᾶο καί ἄκακο ἐκεῖνον ἱερομόναχο, τόν π. **Ἰερώνυμο Σιμωνοπετρίτη**.

• Ἐκεῖ πού ἐστιάζεται ἡ προσοχή μας δέν εἶναι ἡ ἀδικία καί ἡ ἐν πολλοῖς ἀσέβεια μερικῶν τῶν τότε οἰκούντων στή Σιμωνόπετρα. Γι' αὐτούς ὀφείλουμε μία ἐγκάρδια εὐχή νά εἶναι ἐλεημένοι παρά Κυρίου. Ἄλλωστε ὁ ἴδιος ὁ «ἀποδοκιμασθεὶς» λίθος, ὁ μακαριστός π. Ἰερώνυμος, δέν ἄφησε στήν ἐγχριστωμένη καρδιά του νά φωλιάσῃ ἡ παραμικρή ἀντιπάθεια κατά τῶν ἀδελφῶν καί πνευματικῶν του τέκνων, οὔτε ἄφησε τή γλῶσσα του νά λαλήσῃ τι κατ' αὐτῶν. Ἴσως ἡ προσοχή μας ἐστιάζεται κυρίως στήν πορεία τοῦ **ἀδικηθέντος** μέν ἀπό ἀνθρώπους, **δικαιωθέντος** δέ ἀπό τόν Θεό, ἀγίου ἱερομονάχου π. Ἰερωνύμου.

• Δέν εἶμαι ὁ καταλληλότερος νά γράψω ἐγκώμιο γιά τό νέο «ἅγιο», πού πρόσφατα ἀγιοκατατάχθηκε στό συναξάρι τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἐπειδὴ ὁμως μοῦ ζητήθηκε, θά σημειώσω μερικές παιδικές καί νεανικές μου ἀναμνήσεις ἀπό τόν μικρόν «τό δέμας», μέγαν ὁμως στήν ἀρετή π. Ἰερώνυμο. Καί αὐτό τό κάνω, διότι εἶδα τό φῶς τῆς ζωῆς στή γειτονιά τῆς Ἀναλήψεως. **Ἀνάληψις** δέ εἶναι τό μετόχι τῆς Σίμωνος Πέτρας στό Βύρωνα.

• Καταγόταν ἀπό τά **Ἀλάτσατα** τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἀπό μικρός ἄκουγα γιά τά Ἀλάτσατα, ἀφοῦ γεννήθηκα στήν ὁδὸ Ἀλατσάτων, καί ἄκουγα ἱστορίες γιά τήν πλησίον τῆς Σμύρνης πόλι (τά Ἀλάτσατα) ἀπό πρόσφυγες τοῦ Βύρωνα. Στήν ὁδὸ, λοιπόν, Ἀλατσάτων, σέ μία πραγματική τρώγλη, κατά τῆ Γερμανοϊταλικῆ κατοχῆ τό ἐξάχρονο ἀγόρι (ἐγώ) πρωτοεἶδα τόν π. Ἰερώνυμο (1943).

Ἐνα σεβάσμιο γεροντάκι (ἔτσι φάνηκε στά παιδικά μου μάτια), μικροῦ ἀναστήματος, ἀνέβαινε τή σκληρὴ ἀνηφόρα πρὸς τή φτωχικὴ μας τρώγλη.

• Τρέξαμε (καί μέ τ' ἄλλα ἀδέλφια μου) καί ἀνακοινώσαμε στήν ὑπερπολύτεκνη μητέρα μας, πού ἦταν κατάκοιτη, ὅτι ἀνηφορίζει ἓνας μικρόσωμος «παπᾶς». Ὁ εὐλαβῆς πατέρας μου ἔσπευσε νά τόν προῦπαντήσῃ.

—Γέροντα, τὴν εὐχή σας. Πῶς ξεκινήσατε ἀπὸ τὴν Ἀνάληψι γιά τὴν ὁδὸ Ἀλατσάτων; Δέν φοβηθήκατε; Δύσκολες μέρες, πάτερ μου.

—Ναί, παιδί μου Γιώργο. Δύσκολες μέρες. Μᾶς δοκιμάζει ὁ Θεός. Μά μέ στέλνει σήμερα ὁ Θεός στό σπιτάκι σου. Πῶς νά μήν ἔρθω νά δῶ τὴ Μαργαρίτα (τὴ μητέρα μου); Μοῦπες πῶς εἶναι σοβαρὰ ἄρρωστη.

—Μά, πάτερ, τόσο κόπο γιά μᾶς;...

—Γιατί ὄχι, ἀδελφέ μου. Στό σπῖτι τοῦ πόνου μᾶς στέλνει ὁ Χριστός μας.

... Μέ τό σύντομο διάλογο ἔφτασε στό καλυβάκι μας. Μπήκε μέσα. Τά παιδιά ὅλα τρέξαμε νά τοῦ φιλήσουμε τό χέρι. Καί ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ μᾶς εὐλόγησε στό κεφάλι. Ἀπὸ ὅ,τι μᾶς εἶπε, θυμᾶμαι τά πιό οὐσιώδη λόγια:

—Παιδάκια, ὁ Χριστός θά κάνῃ καλὰ τὴ μητέρα σας. Μά πρέπει νά Τοῦ τό ζητήσουμε. Κι ἐμεῖς πού εἴμαστε μεγάλοι στήν ἡλικία, καί σεῖς πού εἴστε μικρά παιδιά, πιό ἀγνά ἀπὸ μᾶς. Θά ζητήσουμε δυνατὰ ἀπὸ τό Θεό νά γιατρέψῃ τὴ μητέρα σας. Θά κάνουμε **Εὐχέλαιο**. Εἶναι, παιδιά, σπουδαῖο φάρμακο τό μυστήριο τοῦ Εὐχελαίου. Ἐγὼ θά λέω, ἐσεῖς θά κάνετε τό σταυρό σας κι ὅταν σᾶς δείχνω, θά λέτε ἢ τό «Πάτερ ἡμῶν» ἢ τό «Ἀμήν».

Κοιτούσαμε μέ παιδικὴ περιέργεια τόν σεβάσμιο π. Ἰερώνυμο. Πῶς τακτοποίησε στό τραπεζάκι ὅ,τι

χρειαζόταν, πῶς ἔβγαλε τό βιβλίό του (τό Εὐχολόγιο), πῶς φόρεσε τό τριμμένο πετραχήλι του. Σάν ἐτοιμάστηκαν ὅλα, μᾶς εἶπε: «Τώρα γονατίστε. Κι ἐγώ θά γονατίσω. Γονατιστούς μᾶς ἀκούει ὁ Θεός...».

● Εἶναι τό **πρῶτο Εὐχέλαιο**, πού ἄκουσα στή ζωή μου. Σάν τελείωσε, μᾶς μύρωσε ὅλους καί πρό παντός τήν ἄρρωστη μητέρα, λέγοντάς της: «Μή φοβᾶσαι! Θά γίνης καλά. Τόσα παιδιά σέ περιμένουν (αὐτό συνέβη τό 1943· ἡ μητέρα μου ἐκοιμήθη τό 2000!).

● Μεγαλώνοντας μᾶς ἔπαιρνε μερικές φορές ὁ πατέρας (τά πιά μεγάλα παιδιά) καί πηγαίναμε γιά ἐκκλησιασμό στήν Ἀνάληψι. Ἐφηβος πιά καταλάβαινα πῶς οἱ **ἀκολουθίες** στήν Ἀνάληψι ἦταν διαφορετικές ἀπό τόν ἐνοριακό μας Ναό. Θυμᾶμαι π.χ., ὅτι ἔλεγαν ὅλες τίς ὠδές τῶν κανόνων στόν Ὅρθρο, ὅτι τά σήμαντρα χτυποῦσαν διαφορετικά κ.ἄ. Ἐκεῖνο ὅμως, πού μοῦ ἔκανε ἐντύπωση ἦταν ἡ **συρροή** τοῦ κόσμου πρὸς **ἐξομολόγησι**. Μέχρι ἀργά τή νύκτα μέ σκυμμένο συνήθως τό κεφάλι ἐξωμολογοῦσε ὁ ἅγιος Γέροντας τά συρρέοντα πλήθη. Ἀπό τό 1931, πού πρωτοῆλθε στήν Ἀνάληψι, μέχρι τό 1957, πού ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, ὑπῆρξε ὁ **πνευματικός μαγνήτης** γιά ὅλη τήν Ἀθήνα.

● Ὅταν ἔγινε φοιτητής τῆς Θεολογίας (1955), ἄρχισα νά πηγαίνω καί σέ ἀγρυπνίες, πού τελοῦσε ὁ πρεσβύτης πλέον π. Ἱερώνυμος. Τόν βοηθοῦσαν καί ἄλλοι ἱερομόναχοι. Οἱ ἀγρυπνίες του κρατοῦσαν ὅλη τή νύκτα. Θυμᾶμαι, ὅτι ἀνηφόριζα γιά τό σπίτι μου ἀφοῦ εἶχε πλέον φέξει!

● Ὁ Θεός γνωρίζει τή θαυμάσια πορεία του, τόν ἅγιο βίο του, ἀλλά καί τά καταπληκτικά ἀποτελέσματα σέ ἑκατοντάδες ψυχές, πού ἄλλαξαν ζωή ἀπό τό παράδειγμά του καί τό πετραχήλι του. Δέν θά εἶναι ὑπερβολή, ἂν πῶ αὐτό πού ἔλεγε ὁ μακαριστός γέροντάς μου π. **Αὐγουστῖνος Καντιώτης**, ὁ ὁποῖος, σημειωτέον, πολύ εὐλαβεῖτο τόν π. Ἱερώνυμο καί συχνά ἀνέβαινε στήν Ἀνάληψι γιά κήρυγμα. Τί ἔλεγε; «Ὁ π. Ἱερώνυμος ἔπιασε στά δίχτυα του πολλούς, μά τό χρυσόψαρο πού ἔπιασε εἶναι ὁ γιατρός, ὁ **Ζαμάνης**».

● Ἡ κοίμησις τοῦ π. Ἱερωνύμου ἔγινε τό 1957. Θυμᾶμαι τά πλήθη τῶν πιστῶν πού συνέρρεαν. Θυμᾶμαι τήν ξεχωριστή παρουσία τόσο τοῦ ἱατροῦ **Ἰωάννη Ζαμάνη**, ὅσο καί τοῦ σπουδαίου θεολόγου (μακαριστοῦ ἤδη) **Ἰωάννου Φουντούλη**. Νά σημειωθῆ, ὅτι ὁ μακαριστός Φουντούλης ὡς φοιτητής καί θεολόγος (βοηθός τοῦ μακαριστοῦ καθηγητοῦ Παν. Τρεμπέλα) διέμενε στήν Ἀνάληψι.

● Ἦταν συγκινητικό νά βλέπης σέ καθημερινή βᾶσι τόν ἱατρό Ζαμάνη καί τόν καθηγητή Φουντούλη νά «λειτουργοῦν» ὡς «παπαδάκια», συμπαραιστάμενοι στόν ὄσιο π. Ἱερώνυμο.

● Ἡ ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησία τόν ὑποδέχτηκε. Ὁ δικαιοκρίτης Κύριος τοῦ ἀπέδωσε τόν «στέφανον» τῆς ζωῆς (Β΄ Τιμ. δ΄ 8). Ἡ Μονή του τόν ἀποκατέστησε. Νά ἔχουμε τήν εὐχή καί τοῦ π. Αἰμιλιανοῦ (Βαφείδη), πού ἄλλαξε ριζικά τό ὅλο κλίμα στό Μοναστήρι καί τή γνώμη γιά τόν ἅγιο προκάτοχό του π. Ἱερώνυμο.

● Λεῖπω ἀπό τό Βύρωνα πολλές δεκαετίες. Πολλά ἔχουν ἀλλάξει στόν ἄλλοτε προσφυγικό συνοικισμό. Δύο **φάροι** ὅμως ἐξακολουθοῦν καί ἀκτινοβολοῦν τόσο, ὥστε καί σήμερα ἀκόμα οἱ περισσότεροι στό Βύρωνα μιλᾶνε γι' αὐτούς καί φωτίζεται ἡ πορεία τους ἀπό τό φῶς τους.

Ἅς ἓνας εἶναι δάσκαλος (δέν ἀφορᾶ στό παρόν κείμενο), δάσκαλός μου (μέχρι τό 1949)· τό κτήριο τοῦ σχολείου του ἀναφαίρεται ἀκόμα μέ τό ὄνομά του!

Ἅς ἄλλος Φάρος εἶναι φάρος πνευματικῆς πατρότητας μοναδικῆς, ὀσιότητος χαριτωμένης, ἐλεημοσύνης θαυμαστῆς, ἀρετῆς ἀκτινοβολούσας. Τό ὄνομά του: **Ἱερομόναχος Ἱερώνυμος Σιμωνοπετρίτης**. Ὅταν ζοῦσε ἀσπαζόμασταν τό χέρι του. Τώρα ἀσπαζόμαστε τήν εἰκόνα του.